

HUTCH 02

XENDARCHEOLOGICKÉ DOBRODROUŽSTVÍ
PRISCILLY HUTCHINSONOVÉ
PŘELOŽIL PETR KOTALE

PLANETAS

JACK MCDEVITT

DEEPSIX

DEEPSIX

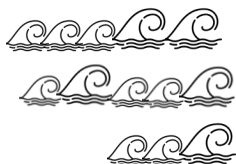
*Walteru Cuirlemu,
který dál zásobuje zvláštními efekty*

HUTCH 02

JACK MCDEVITT
DEEPSIX

11 PRAZE 2023

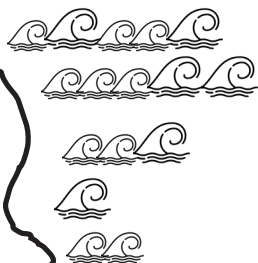
severozápadní
Transitorie

1* = 45 km

→ poloha modulu
Nightingaleovy mise

souvislá
sněhová
pokrývka

zátoka
Špatných zpráv

konec
souvislé sněhové
pokrývky

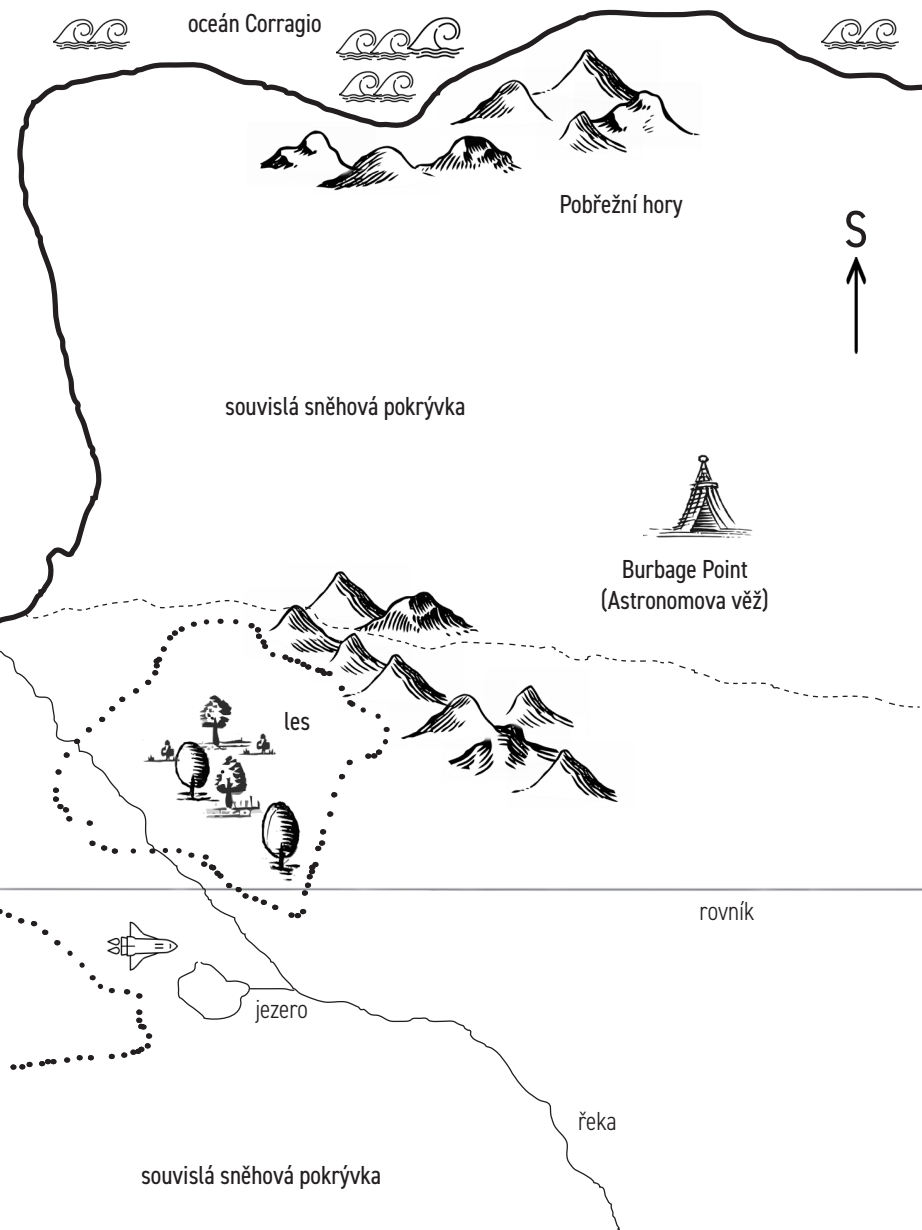
Mlžné moře

Modrá hora

les

Ten poslední den jsme stáli sklonění proti větru na konci světa a pozorovali jsme vířící, pekelně ozářené mraky. Někde tam, za východními štíty, které jsme již neviděli, svítalo. Ale bylo to děsivé svítání: chladné, černé a smrtící.

Gregory MacAllister,
Deník Deepsix

Deepsix
Copyright © Jack McDevitt, 2001

First published in English by EOS (HarperCollins Publishers), New York, 2001
Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2023
Translation © Petr Kotrle, revize překladu 2023
ISBN 978-80-88626-00-8

PROLOG

ŘÍJEN 2204

„Vešli *tamtudy*,“ ukázala Sherry.

Odpoledne bylo tiché a mrtvolně klidné. Slunce se sunulo po bezmračné obloze. Nebylo to ovšem jasné slunce. Tomu bránil prašný Quiveraský oblak, kterým tato soustava proploovala již tři tisíce let. Randall Nightingale se ohlédl po stromech, řece a rovině za sebou a pomyslel si, jak vzácný je v této rovníkové poloze letní den.

V duchu si přehrával ty výkřiky. A staccatovité rány stingerů.

Cookie, jeho pilot, si kontroloval zbraň. Tatia vrtěla hlavou; nechápala, jak mohl Cappy udělat takovou hloupost a odejít pryč. Měla zrzavé vlasy, byla mladá a tichá. Její obvyklý příjemný výraz vystřídal zachmuření.

Andi sledovala linii stromů jako člověk, který pozoruje plížícího se tygra.

Sherry znovu vysvětlila, že Capanelli a jeho dva kolegové vyrazili hned po rozbřesku. Přes zákaz vzdalovat se z dohledu přistávacího modulu vešli do lesa. A nevyšli z něho.

„Musela jsi přece *slyšet*, co se stalo,“ prohlásil Nightingale. Tři členové týmu na sobě měli e-pouzdra a hovořili spolu na společném kanálu.

Zatvářila se rozpačitě. „Byla jsem v koupelně. Tess mě zavolala, když to začalo.“ Tess byla UI. „Než jsem se dostala

ven, bylo po všem. Nebylo slyšet nic.“ Ret se jí chvěl a vypadalo to, že je na pokraji hysterie. Tess nahrála několik sekund křiku. A to bylo všechno, co měli.

Nightingale se jim zkoušel dovolat, ale jediné, co slyšel, byla nosná vlna. „Tak dobrá,“ uzavřel. „Pojďme.“

„Všichni?“ zeptala se Andi. Byla plavovlasá, robustně stavěná, obvykle samý vtíp. Stejná jako kluci. Teď byla komisní.

„V množství je síla,“ podotkl.

Udělalí rojnici bídnou trávou, pohledy jeden na druhého načerpali vzájemnou podporu a vykročili směrem k linii stromů. „Tudy,“ naznačila Sherry. „Vešli *tamtudy*.“

Nightingale šel první. Postupovali opatrně, znovu se semkli a připravili si zbraně. Byli to však vědci, ne cvičení vojáci. Pokud věděl, žádný z nich nikdy nevystřelil ze stingeru v afektu. Když viděl, jak jsou nervózní, napadlo ho, jestli by se neměli bát sebe samotných stejně jako místní fauny.

Slunce pod korunami stromů zesláblo a teplota vzduchu klesla o několik stupňů. Stromy byly vysoké a silné, jejich horní větve se splétaly do klenby šlahounů a velkých listů tvarovaných jako rýče. Všude rostly tlusté kaktusovité útvary. Zem byla pokrytá zbytky vegetace. Nahoře vrískala, škrábala, pobíhala a pleskala křídly armáda neviditelných živočichů. Tak jako to platilo pro lesy všude, Nightingale věděl, že většina tvorů bude žít v korunách, a ne na zemi.

E-pouzdro tlumilo schopnosti jeho čichu, ale i v tomto zvláštním lese mu přišla na pomoc fantazie a on ucítil borovice a mátu své rodné Georgie.

Ozvala se Biney Coldfieldová, kapitán lodi a pilot třetího přistávacího modulu, a informovala je, že se blíží a zapojí se do pátrání, jakmile bude dole.

Potvrdil, že slyšel, a nechal do svého hlasu proniknout trochu podráždění. Capanelli ho ztrapnil, když ignoroval zavedené směrnice a vydal se do oblasti, kde byla tak snížená viditelnost. Všichni teď vypadali jako amatéři. A jeho to pravděpodobně stálo život.

Nightingale se díval po zemi, snažil se najít otisky nohou nebo jiné stopy, které po sobě Cappyho skupina mohla při

průchodu zanechat. Neviděl však nic. Nakonec se otočil ke zbytku svého týmu. „Nemá někdo z vás náhodou zálesácké zkušenosti“

Podívali se jeden na druhého.

„Kam měli namířeno?“ zeptal se Sherry.

„Neměli žádný konkrétní cíl. Řekla bych, že šli rovnou za nosem. Po pěšině.“

Nightingale si povzdechl. Šli přímo za nosem.

Něco vyběhlo po stromě nahoru. Na první pohled se mu zdálo, že to připomíná veverka, ale pak si všiml, že to má o jeden pár nohou navíc. Byli na Maleivě III první den.

Několik ptáků zakroužilo kolem nich a dosedlo na větev. Byli červení. Vypadali jako kardinálové, až na to, že měli dlouhý zobák a tyrkysový hřebínek. Ty barvy k sobě nešly.

„Počkejte chvíli,“ ozvala se Sherry.

„Co?“ zeptal se Nightingale.

Zvedla ruku, aby je utišila. „Něco je za námi.“ Otočili se jako jeden a zvedli zbraně. Kus za nimi se ze stromu zřítila silná větev. Nightingale nacouval do něčeho, co mělo trny.

Cookie a Tatia se vrátili zjistit, co se stalo. „Tady nic,“ hlásily.

Znovu začali postupovat.

Pro chůzi tu bylo málo místa. Museli se stále prodírat keři a probíjovat se trnitým houštím. Nightingale ukázal na několik zlomených stonků, z nichž se dalo usuzovat, že tudy něco prošlo.

Pak vyšli na mýtinu a uviděli je.

Všichni leželi bez hnutí. Obálky jejich silového pole byly plné krve. Obličejové byly ztuhlé ve výrazech hrůzy a agónie.

Sherry, která vyšla za ním, zalapala po dechu a vyrazila dopředu.

Zadržel ji a nepustil ji, dokud se trochu neuklidnila. Ostatní zatím pátrali po stromech, jestli neuvidí útočníka. „Ať to bylo cokoli,“ promluvila Tatia, „teď to tady není.“

Sherry se mu vytrhla a vykročila k tělům. Postupovala čím dál pomaleji, a nakonec si klekla vedle nich. Díval se, jak něco šeptá. Díval se, jak se zhoupla na hýždích dozadu a zahleděla se do stromů.

Přistoupil k ní a položil jí ruku na rameno. Stál tam bez hlesu a díval se dolů na ta jatka.

Andi došla vedle něho. Léta byla blízkou přítelkyní Ala Whitea. Vzdychna a začala tiše plakat.

Tatia zůstala na kraji mýtiny. Nejdřív se podívala na těla, pak se její pohled zatvrdil a pátravě obsáhl kruh stromů kolem.

Ozvala se Biney, která je poslouchala ze třetího modulu: „Co se děje, Randy?“

Veškerá krev zůstala uvězněna uvnitř Flickingerových polí, takže bylo obtížné rozeznat detaily poranění. Ale všichni tři vypadali, jako by do nich něco mnohokrát bodlo, kouslo nebo rýplo. Zdálo se mu, že rány jsou malé. Útočník byl malý. Útočníci. Určitě nebyl jeden.

Nejspíš to řekl nahlas. „Malí?“ ujišťovala se Biney. „Jak malí?“

„Možná jako krysy. Možná o trochu větší.“

Ať to bylo cokoli, útočnickům se podařilo vytrhnout několik kusů masa, ale nesežrali je, protože je nedokázali vytáhnout z e-pouzder.

Oblast vypadala jako po bitvě. Některé stromy nesly známky ožehnutí. Z měkké vegetace byly ustrílené kusy dužniny a z otvorů prýštila viskózní zelená tekutina. Několik větví nahoře bylo zčernalých.

„Stříleli nahoru,“ poznamenal Nightingale.

Skoro bezděčně se shlukli do kruhu, zády k sobě, a zadívali se na stromy a klenbu vegetace v jejich korunách.

„Lidožravé veverky?“ nadhodila Andi.

Několik keřů bylo spálených. Jeden strom se skácel. Ale žádné mršiny ani jiné pozůstatky po velkých dravcích. „Po tom, co to udělalo, tady není ani stopa.“

„Fajn,“ reagovala Biney. „Právě přistáváme. Za několik minut jsme tam. Možná byste měli odejít. Hned.“

„Nemůžeme tady nechat těla. A nemáme dost svalů, abychom s nimi pohnuli.“ Jediný muž, který byl velký, jak by měl muž být, byl Cookie. Samotný Nightingale byl sotva větší než Andi, nejdrobnější z žen.

„Dobře. Počkejte na nás. Budeme u vás nejdřív, jak to půjde.“

Na větev dosedlo několik dalších ptáků. Byli to ti šerední kardinálové.

„Je ti dobře, Andi?“ zeptal se Nightingale a objal ji.

„Už mi bylo i líp.“

„Já vím. Je mi to líto. Byl to dobrý chlap.“

„Všichni byli dobří chlapi.“

Tatia zvedla hlavu. „Tam,“ naznačila.

Nightingale se podíval, ale viděl jen stromy.

E-pouzdro mělo tendenci tlumit zvuk. Vypnul je, aby lépe slyšel. Zakousl se do něho chlad. Ale tím směrem opravdu něco obcházelo.

Instinkt mu velel dostat všechny ven z lesa. Ale nemohl tam jen tak všechno nechat. Když potěžkal stinger, měl dobrý pocit, že něco má. Podíval se na něj, pocítil vibraci energie v pažbičce. Zastřelila by i nosorožce.

Protlačil se kolem Tatie. Cookie mu pošeptal, aby nikam nechodil, ale on cítil, že pozice vedoucího od něho nějakým způsobem žádá, aby vedl. Aby vystoupil do popředí.

Něco se s vrískotem rychle pohybovalo v korunách. Při zemi ho z hustého křoví pozoroval pár očí.

Cookie se postavil vedle něho. „Podle mě je to ještěrka, Randy. Počkej –“

„Cože?“ zeptala se Tatia.

Vyšlo to ven, dlouhá plazí hlava s hřebínkem, následovaná silným tělem v barvě bahna. Mělo to krátké nohy a oči s mžurkami. Tlamu to mělo otevřenou a prohlíželo si Nightingalea a Cookieho.

„Krokodýl,“ prohodil Cookie.

„Krokodýl?“ nechápala Biney.

„Zhruba stejné druhové zařazení,“ upřesnil Nightingale. „Vypadá to spíš jako malý drak.“

„To zabilo Cappyho?“

„Myslím, že ne.“ Bylo to moc velké. A vůbec, tenhle tvor by kousal a trhal. Cappy a ostatní vypadali, jako by měli mnohočetné bodné rány.

Tvor pomalu zvedl ocas a nechal jej klesnout. Nightingale uvažoval, jestli to má být výhrůžka.

Znovu zapnul e-pouzdro. „Co myslíš, Cookie?“

„Nedělej nic, čím bys ho mohl vyprovokovat. Nestřílej, dokud nezaútočí. Nedívej se mu do očí.“

Srdce mu bušilo.

Drak frkl, otevřel tlamu a ukázal jim velký chřtán a spoustu ostrých zubů. Hrábl nohou o zem.

„Jestli udělá další krok směrem k nám,“ řekl tiše Nightingale, „sundej ho.“

Drak sklouzl pohledem jinam. Zadíval se nad ně, k horním větvím stromů. Otevřel tlamu, zavřel ji, kmitl hadovitým jazykem. Pak začal ustupovat.

Ustupoval.

Nightingale sledoval směr jeho pohledu.

„Co se děje?“ ptal se Cookie.

„Přisahal bych, že se něčeho lekl,“ odvětil Nightingale.

„Děláš si legraci.“

„Myslím, že ne.“ V listoví se prohánělo několik chlupatých pavouků. Jeden přeskočil volný prostor, chytil se větve a zůstal na ní zoufale viset, zatímco větev poklesla do poloviny vzdálenosti k zemi. Nic jiného tam nahoře nebylo. Jenom kardinálové.

Biney byla vysoká žena, skoro stejně vysoká jako Cookie. Měla tvrdé, přísné rysy, ocelový hlas a eleganci obránce amerického fotbalu. Mohla by být i přitažlivá, kdyby se někdy uvolnila. Kdyby se někdy usmála.

Dorazila s celým zbytkem svého týmu, dvěma muži a jednou ženou. Všichni měli vytažené zbraně.

Víceméně převzala velení, jako by Nightingale přestal existovat. A on byl po pravdě rád, že mohl odpovědnost někomu předat. Taková věc spadala spíš do její sféry než do jeho.

Pověřila Tatiu a Andi, aby hlídaly, a všechny ostatní zaměstnala výrobou závěsů z větví a lián. Když byly závěsy hotové, položili je na zem, dali na ně těla a zahájili těžkopádný ústup.

Biney vydávala řízné povely, organizovala pochod, držela je pohromadě. Žádné toulání stranou a rozhlížení po okolí, nebyli na výletě.

Stromy je nutily postupovat husím pochodem. Nightingale dostal přiděleno místo vzadu, za Cookiem, který měl na starosti Cappyho tělo. Bylo těžké se při chůzi na mrtvolu nedívat. Vyděšený výraz mrtvého muže ho udržoval v jakési vázané rotaci.

Biney si přinesla laserový kráječ a zacházela s ním při kosení podrostu tak zdatně, až z toho šel strach. Nightingale se jako nejmenší z mužů, nebo možná vzhledem ke svému postavení vedoucího projektu, ani nemusel snažit některý ze závěsů táhnout. Když se nabídl, že pomůže, Biney mu na soukromém kanále vzkázala, že bude užitečnější jako hlídka.

A tak pozorně sledoval drobné lesní obyvatele, všudypřítomné pavouky, kardinály a tucet dalších živočichů. Jakýsi tvor ve tvaru sudu se doslova prokutálel kolem, jako by přítomnost záchranného týmu vůbec nezaregistroval.

Bylo to zajímavé zvíře, ale zkoumání této planety skončilo. Alespoň pro Nightingalea. Věděl, že Biney bude trvat na tom, aby se na povrch nikdo nevrátil, dokud událost neohlásí Akademii. A věděl, jak Akademie zareaguje. Ve skutečnosti nebudou mít na výběr.

Návrat domů.

Napravo od něho seděl na větvi půltucet kardinálů s velkým nohama. V jejich chování bylo něco, z čeho ho zamrazilo.

Jejich zobáky měly tu správnou velikost.

Že by ten drak zahlédl kardinály?

Jak skupina procházela kolem, jejich hlavy se otáčely a sledovaly ji. V lese zavládlo mrtvolné ticho.

Stromy jich byly *plné*.

Když prošli, ptáci za nimi se vznesli, proklouzli pod korunami stromů a dosedli na větve před nimi.

„Jsou to ti červení ptáci,“ poznamenal tiše k Biney.

„Cože?“

„Jsou to ti kardinálové. Podívej se na ně.“

„Ti tvorečkové?“ Biney se příliš nedařilo zamaskovat ve svém hlase posměch.

Nightingale si vybral větev, z níž je pozorovali čtyři ptáci, ne, pět. Namířil na prostředního z nich, nastavil intenzitu na nízký stupeň, protože to byl tak malý tvor, a sestřelil ho z bidýlka, na němž seděl.

Jako by to bylo znamení, kardinálové se na ně sesypali z tuctu okolních stromů. Nalevo od něho vykřikla Tatia a vystřelila. Ptáci byli jako šarlatové projektily a slétali se ze všech stran. Stingery třeskaly a ptáci explodovali. Jeden kaktus vybuchl a prudce vzplál. Vzduch byl plný peří a ohně. Jeden z lidí, kteří přišli s Biney, Hal Gilbert, padl na zem.

Stinger byl náročná zbraň. Vyžadoval míření. To znamenalo, že proti takovému útoku nebyl příliš platný. Ale Nightingale jej využíval nejlépe, jak mohl, nechával spouštět stlačkou a jenom jím mával nad hlavou.

Laser, který si přinesla Biney, byl něco jiného. Viděl, jak probleskl vzduchem a následně celá hejna kardinálů divoce zakroužila a spadla na zem. V plamenech k zemi s vámi, svině.

Další kaktusy vzplály, jak o ně stingery zavadily.

Pak se mu něco zarylo do zad. Potlačil výkřik a padl na kolena. V první chvíli si myslel, že dostal zásah některou ze zbraní, ale když sáhl za sebe, jeho prsty sevřely tvora obaleného peřím, který sebou zběsile škubal, aby se vysvobodil. Rozdrtil ho.

Zranění bylo na nešikovném místě, blízko lopatky. Zkusil na ně dosáhnout, ale vzdal to, svalil se na záda a dosáhl alespoň malé úlevy tím, že je přitiskl k zemi. Podařilo se mu vystřelit ještě několikrát, než ho něco zasáhlo znovu. Do krku.

Okraje jeho zorného pole zčernaly, dech se mu zpomalil a svět se začal vytrácet.

Skláněla se nad ním Tatia. Usmála se, když poznala, že se probral. „Ráda vás vidím zpátky, šéfe.“

Byli v přistávacím modulu. On byl na lůžku. „Co se stalo?“ zeptal se.

„Tady,“ zničehonic měla v ruce hrnek. „Vypijte to.“ Jablečný mošt. Chutnal hřejivě a sladce. Ale záda a krk měl ztuhlý. „Museli jsme vám dát anestetikum.“

Pokusil se podívat, kdo je za ní. Zahlédl jenom Cookieho. „Dostali se zpátky všichni?“

„Všichni lidé od Biney.“ Stiskla mu ruku. „Ale Biney ne. Ani Sherry. A Andi taky ne.“ Hlas se jí zadrhl.

„Těch potvor byla *hejna*,“ dodal Cookie. „Měli jsme štěstí, že odtamtud vyvázl vůbec někdo.“

„Bylo to strašné.“ Tatia se zachvěla. „Byli *koordinovaní*. Zaútočili na nás a stáhli se. Zaútočili a stáhli se. Nalétávali ve vlnách, ze všech stran.“

Cookie s vážným výrazem pokýval hlavou.

Nightingale se pokusil vstát, ale anestetikum dostatečně nezabralo.

„Opatrně.“ Zadržela ho. Několikrát vás bodli. Měl jste štěstí.“

Moc dobře nechápal, v čem měl štěstí. *Proboha, Biney byla mrtvá. Jak se to mohlo stát? A ostatní. Dohromady šest.*

Byla to katastrofa.

Ochutnal jablečný mošt a nechal jej sklouznout do krku.

„Will říká, že budete v pořádku.“ *Will* byl Wilbur Keene, který patřil k Biney. Jedním z jeho titulů byl MUDr., což byl hlavní důvod, proč ho do expedice vybrali.

„Pronásledovali nás celou cestu zpátky,“ pokračovala Tatia. „Pořád útočili.“

„Těla jsou stále tam?“

„Počkali jsme, až se setmí,“ odpověděla. „Pak se nám je podařilo odnést.“

„Will říká, že v sobě mají jed,“ ozval se Cookie. „Zaplatpánbu za e-pouzdra. Prý by na nás účinkoval. Ochromil by nás. Vyvolal by šok nervové soustavy.“

Spal. Když se znovu probudil, připravovali se k odletu. „Kdo je v *Tess*?“ zeptal se. Myslel tím Cappyho přistávací modul. Jeho pilot a celá původní posádka byli mrtví. Ale nechtěli jej tady dole nechat.

„Nikdo,“ odpověděl Cookie. „Ale to není žádný problém. Až budeme na cestě, jednoduše jí řeknu, aby se vrátila domů.“ *Jí. Umělé inteligenci.*

V kabině byla tma až na měkké světlo, které se linulo z přístrojového panelu. Tatia seděla mlčky na druhém konci a hleděla do tmy.

Díval se, jak venku blikají světla a stoupají do noci.

„Tak fajn, vážení,“ promluvil Cookie. „Vypadá to, že je řada na nás.“

Nightingaleovi došlo, že Cookie, který z velící posádky přežil, je teď kapitán.

Popruhy, které se přizpůsobovaly jeho lehu na břicho, mu sklouzly přes stehna a přes ramena. Bylo to štěstí, protože, jak se vznesli, zasáhl je prudký poryv větru a plavidlo se rozhoupalo.

„Vydržte,“ klidnil je Cookie. Nightingale viděl jen málo z toho, co se děje, ale z pohybů pilota se dalo usoudit, že přešel na manuální řízení. Přistávací modul se stabilizoval a stoupal ke hvězdám.

Nikdo nemluvil. Nightingale upíral oči na osvětlené přístroje. Tatia seděla s hlavou zvrácenou dozadu, oči zavřené. Docházelo jim, co se doopravdy stalo. Andina nepřítomnost byla hmatatelná, bylo to něco, čeho se mohli *dotknout*.

„Tess,“ oslovil Cookie zbývající modul. „Kód jedna jedna. Přijmi můj hlas.“

Nightingale poslouchal svist větru na křídlech. Tatia se maličko pohnula, otevřela oči a podívala se na něho. „Jak vám je, šéfe?“

„Celkem dobře.“

„Co myslíte, pošlou další tým?“

Reflexivně pokrčil rameny a ucítil tah v krku. Byl ztuhlý. „Budou muset. Proboha, je to přece živá planeta. Jednou tady dojde k osídlení.“ Ale taky se to neobejde bez politických dopadů. On, odpovědný za misi, za její členy, těžce zaplatí.

„Promiňte,“ ozval se Cookie. „Randy, nemám žádnou odezvu od Tess.“

„To nevypadá dobře. Chceš říct, že se pro ten modul budeme muset vrátit?“

„Zkusme přijít na co, co se mohlo stát.“ Obrazovky se rozzářily a před Nightingalem se rozběhl videozáznam, lesy v denním světle. Záběr z modulu. Přes obrazovku přelétlo hejno kardinálů a zmizelo. Z lesa vycházeli lidé. Jeden byl podpírán, jeden byl nesen. Nalétlo do nich hejno ptáků.

Nightingale viděl Remmyho, jednoho z lidí od Biney, pokryté krví, jak zvedá ruku ke svému levému oku. Klečel a střílel. Biney stála nad ním a snažila se ho co nejlépe krýt.

Viděl sebe, jak ho Hal nese v náruči. V záběru se objevil Cookie, mávající kolem sebe větví.

Laser Biney byl všude, jeho bílý paprsek prořezával odpoledne. Pokaždé, když se dotkl ptáků, padali k zemi.

„*Ted*,“ poukázal Cookie. Laser se otřel o *Tess*, ožehl její trup, vyjel nahoru a odřízl komunikační gondolu. Explodovala ve spršce jisker.

Cookie zastavil obraz.

„Jak zemřela Biney?“ zeptal se Nightingale. „Na konci tam pořád byla.“

„Stála venku před přechodovou komorou a odrážela je, dokud jsme nedostali dovnitř všechny ostatní.“ Cookie zavrtil hlavou. „Budeme se muset vrátit dolů.“

Ne. Nightingale nechtěl mít s touto planetou už nic společného. Za žádných okolností se nevrátí.

„Pro modul,“ upřesnil Cookie, který si Nightingaleovo mlčení špatně vyložil jako nerozhodnost.

„Nech to být, Cookie.“

„To nemůžeme.“

„Je to příliš nebezpečné. Nikoho dalšího už ztratit nesmíme.“

PRVNÍ ČÁST

BURBAGE POINT

LISTOPAD 2223

Blížící se kolize mezi plynným obrem a planetou velice podobnou naší někde tam ve velké tmě v sobě má jisté paralely s věčnou kolizí mezi náboženstvím a zdravým rozumem. Jedno je nadmuté a plné plynu, druhé je měřitelné a pevné. Jedno pohlcuje všechno, co kolem sebe najde, druhé prostě poskytuje místo, kde se člověk může postavit. Jedno je nebezpečný ničitel, který se vynořil ze tmy noci, druhé je teplé, prosvětlené místo zranitelné zbožnými davy.

Gregory MacAllister,
Připravte si peníze

Vrátili se k Maleivě III, aby pozorovali zánik světa.

Vědci se na tu událost těšili od okamžiku, kdy před téměř dvaceti lety Jeremy Benchwater Morgan, prchlivý, vznětlivý astrofyzik, který se podle svých kolegů starý už narodil, ohlásil její blízkost. Dokonce i dnes je Morgan terčem nejrůznějších temných pověstí: že dohnal jedno dítě k práškům a druhé k sebevraždě, že první žena kvůli němu skončila předčasně v hrobě, že neúnavně likvidoval kariéru osobám méně talentovaným než on, třebaže tím nic nezískal, že neustále sbíral vavříny za práci jiných. Ve skutečnosti nikdo neví, kolik z toho je pravda. Co však archivy *obsahují*, je to, že jeho kolegové a zřejmě též šilený švagr, který se ho přinejmenším dvakrát pokusil zabít, Morgana nenáviděli a báli se ho. Když nakonec zemřel na selhání srdce, jeho bývalý přítel a dlouholetý

protivník Gunther Beekman v soukromí poznamenal, že své druhé ženě vypálil rybník. V souladu s pokyny, které zanechal, se nekonal žádný smuteční obřad. Někteří tvrdili, že to byla jeho poslední msta, odepřít členům své rodiny a kolegům uspokojení z toho, že by zůstali doma.

Za to, že vypočítal oběžné dráhy a předpověděl nastávající srážku, Akademie nazvala bludnou planetu, která vtrhla do soustavy Maleivy, jeho jménem. Bylo to sice gesto, které tradice vyžadovala tak jako tak, ale mnozí přesto cítili, že to šéfové Akademie udělali s pochmurným uspokojením.

Morganův svět se blížil proporcím Jupiteru. Měl hmotnost 296krát vyšší než Země. Průměr na rovníku činil 131 600 kilometrů, na pólech asi o pět procent méně. Tato zploštělost byla výsledkem doby rotace přesahující jen těsně devět hodin. Měl kamenné jádro, které bylo desetkrát hmotnější než Země. Jinak se skládal hlavně z vodíku a hélia.

Byl nakloněný téměř devadesát stupňů vůči rovině svého pohybu a polovinu z toho vůči rovině soustavy. Byla to šedomodrá planeta, jejíž atmosféra působila poklidným, nerušeným dojmem, bez prstenců a vlastních oběžnic.

„Víme, odkud se vzal?“ zeptal se Marcel.

Gunther Beekman, drobný, vousatý, obézní, seděl na můstku vedle něho. Pokýval hlavou, vyvolal na vedlejší obrazovku rozmazanou skvrnku, přiblížil ji a vylepšil obraz. „Tohle je podezřelý,“ opáčil. „Je to část Chippewského oblaku. A jestli máme pravdu, Morganův svět je na cestě půl miliardy let.“

Přibližně za tři týdny, v sobotu 9. prosince v 17.56 GMT, se vetřelec čelně srazí s Maleivou III.

Maleiva byla dcerka senátora, který předsedal komisi pro financování vědeckého výzkumu v době prvotního průzkumu o dvě desetiletí dříve. Soustava měla jedenáct planet, ale pouze nešťastná třetí získala ke svému římskému číslu jméno: od začátku se jí říkalo *Deepsix*. Příroda je často potměšilá, a tak to zároveň byla jedna z velice mála planet, o níž bylo známo, že je na ní život. Přestože uvízla v době ledové

trvající už tři tisíce let, časem by z ní mohla být vynikající nová předsunutá základna lidstva.

„Srážka, k níž tady dojde, je jenom začátkem procesu,“ vysvětloval Beekman. „Nejsme schopni přesně předpovědět, co se bude dít potom, ale v průběhu několika tisíc let nadělá Morgan v této soustavě vyloženou spoušť.“ Pohodlně se opřel, sepnul ruce za hlavou a nasadil samolibý výraz. „Bude to zajímavé divadlo.“

Beekman byl šéf projektu Morgan, planetolog, jenž dvakrát získal Nobelovu cenu, celoživotní starý mládenec a bývalý šachový přeborník státu New York. Běžně mluvil o nastávající události jako o „srážce“, ale Marcela ohromila relativní velikost obou planet. Tohle rozhodně *nebude* srážka. Deepsix spadne do Morganových mračen jako mince hozená do jezírka.

„Proč nemá žádné měsíce?“ zeptal se Beekmana.

Beekman se nad otázkou zamyslel. „Pravděpodobně to souvisí se stejnou katastrofou. To, co ho vymrštilo z jeho rodné soustavy, mu sebralo všechno, co ho obohacovalo. Za pár století možná budeme svědky něčeho podobného i tady.“

„V jakém smyslu?“

„Morgan zůstane nablízku. Přinejmenším nějakou dobu. Přejde na vysoce nestabilní orbitu.“ Otevřel schéma Maleivý a její planetární soustavy. Jeden plynný obr byl tak blízko hvězdy, že se prakticky otíral o koronu. Zbytek soustavy připomínal tu pozemskou: terestrické planety blízko, plynní obři ve větší vzdálenosti. Dokonce tam byl i pás asteroidů, v němž se planeta nezformovala v důsledku nedaleké přítomnosti jupiterovského tělesa. „Nakonec rozvrátí všechno,“ řekl a znělo to skoro nostalgicky. „Některé z těchto planet to stáhne z jejich oběžné dráhy na novou, která bude nepravidelná a pravděpodobně nestabilní. Jedna nebo dvě se možná ve spirále zřítí do slunce. Jiné to úplně vyvrhne ze soustavy.“

„To není místo, kde by člověk chtěl investovat do nemovitostí,“ prohlásil Marcel.

„To tedy ne,“ přisvědčil Beekman.

Marcel Clairveau byl kapitán *Wendy Jayové*, na jejíž palubě přicestoval morganovský vědecký tým, který měl sráž-

ku pozorovat, zaznamenat její následky, vrátit se a sepsat práce o uvolnění energie, gravitačních vlnách a bůhvíčem ještě. Bylo jich dohromady osmačtyřicet – fyziků, kosmologů, planetologů, klimatologů a zástupců tuctu dalších specializací. Tvořili vybranou skupinu, vůdčí osobnosti svých oborů.

„Jak dlouho to bude trvat? Než se situace znovu uklidní?“

„Krucí. To vážně nevím, Marceli. Proměnných je příliš mnoho. Možná se nestabilizuje nikdy. V tom smyslu, jaký máš na mysli.“

Oblohou se táhla řeka hvězd rozšiřující se do mlhoviny Severní Amerika. Obrovská mračna prachu osvětloval vzdálený Deneb, superobr šedesátisíckrát svítivější než Sol. V prašných mračnecích vznikaly další hvězdy, které se však nezažehnou dříve než za nějaký milion let.

Marcel se podíval dolů na Deepsix.

Klidně to mohla být Země.

Byli na denní straně, nad jižní polokoulí. Sněhová pole pokrývala kontinenty od pólů po vzdálenost nějakých dvou třet set kilometrů od rovníku. Oceány pokrývaly plující ledové kry.

Mrazivé podmínky panovaly již tři tisíce let, od doby, co se Maleiva se svou rodinou planet ponořila do Quiverasu, jednoho z místních prachových mračen. Zatím nedorazila na jeho druhý konec a nestane se tak dřív než za dalších osm století. Prach filtroval sluneční světlo a planety ochladly. Kdyby na Deepsix byla civilizace, nepřežila by.

Klimatologové se domnívali, že pod patnácti stupni jižní šířky a nad patnáctou rovnoběžkou na sever sníh neroztává. Neroztál nikdy za těch třicet století. Z hlediska podobných jevů to nemuselo být až zase tak dlouho. Samotná Země prošla ledovými dobami stejně dlouhého trvání.

Velká suchozemská zvířata přežila. Viděli stáda pohyblivé se rovinami a lesy rovníkové oblasti, která v současnosti tvořila zelený pás přes dva kontinenty. Občasný pohyb se dal pozorovat také na ledovcích. Ale největší množství tvorů se zdržovalo kolem rovníkového pásu.

Beekman vstal, zhluboka se nadechl, vypláchl svůj šálek od kávy, poplácal Marcela po rameni a *usmál se*. „Musím se připravit,“ řekl a vykročil ke dveřím. „Myslím, že přišla hodina duchů.“

Když odešel, Marcel si dovilil dlouhý úsměv. Spousta vědeckých kapacit na palubě *Wendy* projevovala ryzí nadšení. Cestou znovu a znovu procházeli simulace události, rozebírali její potenciál pro vytvoření té či oné teorie energetické výměny, chronálních důsledků nebo rozdělení gravitační vlny. Dohadovali se o tom, co by se v konečném důsledku mohli dozvědět o stavbě a složení plynných obrů a o povaze srážek. Čekali, že se pohnou vpřed ve věci dlouhodobých hádanek, jako byl náklon Uranu nebo nečekaně vysoký obsah železa na planetách jako Merkur či Erasmus v soustavě Vegy. A co byl nejdůležitější aspekt: bude to jejich jediná příležitost nahlédnout přímo do nitra terestrické planety. Měli na to zvláštní senzory, protože erupce energie při závěrečné křeči bude oslepující.

„*Tady se začne rozpadat,*“ říkali znovu a znovu jeden nebo druhý a ukazovali na časovou osu. „*A tady* dojde k obnažení jádra. Proboha, umíte si představit, jak to bude *vypadat?*“

Tradovalo se, že člověk nemůže být dobrým vědcem, jestliže úplně vyrostl z dětství. Pokud to byla pravda, Marcel věděl, že je s těmi správnými lidmi. Byly to děti, které přijely na představení. A bez ohledu na to, jak se tuto realitu snažili maskovat, předstírat, že je to v první řadě a především expedice, která má shromažďovat fakta, nikdo nikoho neoklamal. Vyzrazili si, aby se pobavili, aby si vybrali reálnou odměnu za úspěšný život. Prorazili do struktury vesmíru, zmapovali krajní meze kosmu, vyřešili většinu záhad spojených s časem a teď měli pohodlně sedět a kochat se největším karambolem, o jakém kdy kdo slyšel.

A Marcel byl rád, že je u toho. Byl to úkol, jaký člověk dostane jednou za život.

NCA *Wendy Jayová* byla nejdéle sloužící plavidlo ve flotile Akademie. Její kým byl položen téměř před půl stoletím,

a výzdoba jejího interiéru tudíž v sobě měla zvláštnost, jež v člověku budila pocit, že vstupuje do jiné doby.

Její pasažéři pozorovali Morgana baterií dalekohledů a senzorů, z nichž některé byly namontované na trup lodi, jiné na satelit. Ve všech dostupných místech po celé lodi badatelé hleděli do mlžných modrošedých hlubin, padajících bez konce. Nad planetou se míhaly gigantické blesky. Oblohou křížovaly občasné meteory, které, než zmizely v mracích, za sebou táhly ohnivou stopu.

Změřili magnetické pole, silné ze dvou třetin jako pole Jupitera, a zaznamenali kňučení a křik jeho rádiového výstupu.

Nálada zůstávala slavnostní. Fyzici a planetologové korzovali po chodbách, navštěvovali se na pokojích, postávali v operačním centru, chodili na můstek, nalévali si drinky v tělocvičně. Když Marcel došel do řídicího střediska projektu, našel jich půl tuctu shromážděných kolem obrazovky. Když ho uviděli, pozdravili ho zvednutými sklenkami.

Byl to příjemný pocit, když na vás připíjí smetánka smetánky. Nebylo to špatné na kluka, který se roky bránil školám a knihám. Když mu bylo čtrnáct, jedna učitelka si ho vzala stranou a řekla mu, že s takovým přístupem si může rovnou zažádat o podporu. Postav se do fronty co nejdřív, poradila mu.

Když dokončili pozorování Morgana, přestěhovali se k Maleivě III a pustili se do zapouštění pozemních sond a rozmisťování satelitů. Účelem bylo, jak mu vysvětlil Chiang Harmon, „měřit oběti v jejích posledních dnech teplotu a poslouchat její tep“. Tým chtěl zdokumentovat všechny možné fyzikální podrobnosti. Měli určit hustotu Maleivy III a zaznamenat fluktuace jejího albeda. Měli sledovat změnu slapů. Měli prozkoumat hloubku a složení jádra planety, provést analýzu atmosférické směsi a zaznamenat tlak vzduchu. Měli zmapovat hurikány a tornáda a změřit narůstající intenzitu zemětřesení, která planetu nakonec rozlámou.

U snídaně jejich prvního celého dne na oběžné dráze kolem Deepsix Beekman oznámil všem v jídelně a palubním

rozhlasem také všem ostatním, že poměr vodíku k héliu – 80,6 ku 14,1 – dokonale odpovídá složení předpokládané domovské hvězdy Morgana. Takže teď věděli téměř jistě, kde se zrodil.

Všichni zatleskali a někdo navrhl záměrně nezřetelným hlasem, že to chce další přípitek. Hluk se změnil ve smích a Beekman nechal kolovat jablečný džus. Ve skutečnosti to byla strážlivá společnost.

Marcel Clairveau chtěl získat nějakou práci ve vedení, ale tušil, že bude až do konce života pilotovat nadsvětelníky Akademie. Předtím pracoval pro Kosmik a. s., vozil lidi a zásoby na Quraquu, kterou Kosmik teraformoval. Ale nelíbilo se mu, jací lidé tu organizaci vedou: autokratičtí a přitom neschopní. Když to dosáhlo stádia, že se styděl přiznat, pro koho pracuje, dal výpověď, nakrátko dělal instruktora ve firmě Overflight, uviděl příležitost u Akademie a využil jí.

Marcel byl Pařížan, přestože na svět přišel na Pinnaclu. Byl druhé dítě narozené na planetě mimo Sluneční soustavu. První, děvče, které se také narodilo na Pinnaclu, dostalo všechny možné dary, včetně vzdělání zdarma.

„Ber to jako poučení,“ říkal mu s oblibou otec. „Nikdo si nepamatuje, kdo byl Kolumbův první důstojník. Vždycky usiluj o to nejlepší místo.“

Fungovalo to mezi nimi jako opakovaný žert, ale Marcel chápal, že ta poznámka má svou moudrost, a proto teď nad pracovním stolem v jeho pokoji visela její obdoba: *Skoč, nebo si sedni*. Nebylo to příliš poetické, ale připomínalo mu to, že nemá ponechávat nic náhodě.

Otec byl zklamaný bezcílností jeho pubertálních let a zemřel dřív, než se Marcel chytil, nepochybně s přesvědčením, že jeho nezvládnutelný potomek to v životě nikam nedotáhne. Dal Marcela na malou vysokou školu v Lyonu, kde se specializovali na vzpurné studenty. A tam ho seznámili s Voltairem.

Možná za tím byla otcova nečekaná smrt, možná Voltaire, možná učitel matematiky ve druhém ročníku, který v něho

pevně věřil (z důvodů, které Marcel nikdy nepochopil), nebo Valerie Guischarová, která mu řekla na rovinu, že se nezaplete s někým, kdo nemá žádnou budoucnost. Ať to způsobilo cokoli, Marcel se rozhodl dobýt svět.

To se mu tak úplně nepodařilo, ale byl kapitán nadsvětelníku. Na to, aby udělal dojem na Valerii, bylo příliš pozdě, zato ale věděl, že už žádná žena od něho neodejde proto, že nemá co nabídnout.

Ukázalo se však, že kosmické lodě nejsou tak romantické, jak čekal. I ve službách Akademie věnoval svůj život tomu, že s jednotvárnou pravidelností převážel pasažéry a náklady z jedné planety na druhou. Doufal, že bude pilotovat průzkumné lodě, jež létají mimo bublinu a pouštějí se do míst, které ještě nikdy neviděl, jako *Taliaferro*, která před jednadvaceti lety objevila Morgana. *Takový* život chtěl žít. Jenže na to se používaly malé lodě, jejichž piloti také bývali součástí funkční posádky. Byli to astrofyzikové, exobiologové, klimatologové, lidé, kteří měli při expedici své uplatnění. Marcel uměl řídit loď, a když bylo nejhůř, opravit kávozar. Byl šikovný technik, jeden z mála pilotů, kteří byli schopni provádět velké opravy během cesty. Ta dovednost měla velkou váhu, ale to byl jen další důvod, proč ho Akademie chtěla mít na letech, při nichž se převáželo velké množství pasažérů.

Marcel zjišťoval, že vede pozoruhodně usedlý život.

Dokud nepřišel Morgan.

Jelikož se mělo jednat o čelní srážku, jakousi kosmickou vlakovou havárii, Maleiva III zatím gravitační působení blížícího se obra nepocítovala. Vlastně zatím nebyl víc než jasná hvězda na její obloze. „Tady dole se toho moc nezmění,“ předpovídal Beekman, „zhruba do posledních čtyřiceti hodin. Potom,“ – promnul si ruce očekáváním – „propukne peklo.“

Byli nad noční stranou. Pod nimi pluly tenké mraky vykreslené světlem hvězd. Tu a tam viděli oceány nebo zasněžené pevniny.

Wendy Jayová se pohybovala po nízké dráze směrem k východu. Na palubě lodi bylo časně ráno, ale velké množství vědců bylo vzhůru a mačkalo se u obrazovek. Občerstvovali se, lili do sebe nekonečné množství kávy a přitom na displejích před sebou pozorovali, jak se obloha prosvětluje, když se loď blížila k terminátoru.

Marcelovu posádku tvořili dva lidé. Mira Ameliová byla jeho technický specialista a Kellie Collierová mu dělala druhého pilota. Kellie převzala můstek, když se odebral do postele. Ale usnout bylo těžké. Na lodi bylo příliš mnoho vzrušení, a tak ho spánek ovládl skoro až v jednu. O několik hodin později se znovu probudil, chvíli sebou házel a převaloval se z boku na bok, pak to vzdal a rozhodl se, že si dá sprchu a oblékne se. Blížící se ohňostroj v něm probouzel určitý zvrácený zájem. Rozzlobilo ho, když si to uvědomil, protože si o sobě odjakživa myslel, že je povznesený nad ty, kteří s otevřenými ústy civí na dopravní nehody.

Snažil se přesvědčit sám sebe, že prostě projevuje vědecký zájem. Ale bylo za tím něco víc. Vědomí, že živí tvorové na celé planetě se věnují svým běžným činnostem, zatímco se blíží katastrofa, v sobě mělo něco, co zasahovalo až do morku kostí.

Zapnul svůj monitor a vybral si jeden kanál ze štábu projektu. Obrazovku vyplnil nekonečný oblouk oceánu. Z jednoho okraje oblačné příkrývky se nejistě sypal sníh.

Byli nad zasněženými horami, které v dále přecházely do nekonečné bílé roviny.

Prachový oblak Quiveras nebylo možné vidět. Dokonce i na nadsvětelníku potřebovali detektory, aby poznali, že tam je. Jeho účinky byly přesto zásadní. Kdyby odplul, Maleiva III by byla tropická planeta.

Prolétali nad kontinentem ve tvaru trojúhelníku, největším na planetě. Severnímu a západnímu pobřeží vévodila obrovská pohoří a několik řetězů štítů tvořilo nepravidelný centrální hřbet. Pevnina se táhla od zhruba deseti stupňů severní šířky skoro až k jižnímu pólu. Její jižní okraje samozřejmě nebyly prostým okem viditelné, protože se prostě

napojovaly na masu antarktického ledu. Abel Kinder, jeden z klimatologů na palubě, mu řekl, že ledový most k polární čepici existoval pravděpodobně i v normálním období.

Beekmana našel, jak sedí na můstku ve svém obvyklém křesle, klábosí s Kellie a popíjí kávu. Dívali se dolů, jak obraz pouštějí poslední hory. Rovinou táhlo stádo zvířat.

„Co jsou zač?“ zeptal se Marcel.

Beekman pokrčil rameny. „Nějací srstnatí tvorové,“ odvětil. „Místní obdoba jelenů. Až na tu bílou srst. Mám se podívat do archívu?“

Nebylo to nutné. Marcel jen konverzoval. Věděl, že zvířata na Deepsix jsou celkem vzato variace osvědčených forem. Měli všechny obvyklé orgány, mozek, oběhovou soustavu, tendenci k symetrii. Hodně jich mělo vnější kostru. Silné kosti po obou stranách obalu. Většina rostlin využívala chlorofyl.

Hmyz se na Deepsix vyskytoval v pestrém spektru, na jehož konci byli tvorové o velikosti německého ovčáka.

Detaily chyběly, protože, jak věděl celý svět, na Nightingaleovu expedici před devatenácti lety v první den zaútočila místní fauna. Od té doby na povrchu nikdo nebyl. Výzkum se omezoval na satelitní pozorování.

„Je to docela příjemná planeta,“ prohlásil Beekman. „Pro tvoje bývalé šéfy by to bylo nadějně místo.“

Narážel tím na Kosmik a. s., jehož divize planetárního budování vybírala a teraformovala planety, aby byly využitelné jako základny lidstva. „Moc studená,“ namítl Marcel. „Vždyť je to lednička.“

„V blízkosti rovníku to tak hrozné není. A v každém případě je to jen dočasný stav. Za několik století by se dostala z prachu ven a všechno by se vrátilo k normálu.“

„Já myslím, že moji bývalí šéfové si na dlouhodobé perspektivy moc nepotrpěli.“

Beekman pokrčil rameny. „Vhodných planet, které jsou dostupné, není zas tak mnoho, Marceli. Dokonce si myslím, že Deepsix by byla docela příjemná planeta pro zabrání.“

Planiny vystřídal les a pak další horské štíty. Potom se znovu ocitli nad mořem.

Ze štábu projektu zavolał Chiang Harmon a oznámil jim, že vypustili poslední univerzální sondy. Marcel v pozadí zaslechl smích. A někdo řekl: „Gloriamundi.“

„Co se tam děje?“ zeptal se Beekman.

„Pojmenovávají kontinenty,“ odpověděl Chiang.

Marcel to nechápal. „Proč si s tím dávat práci? Dlouho přeci nevydrží.“

„Třeba právě proto,“ promluvila Kellie. Byla snědá, přitažlivá a vzdělaná. Marcel neznal nikoho jiného, kdo by doopravdy četl poezii pro zábavu. „Až bude po všem, zůstanete ti mapa. Asi bychom na ni měli dát nějaká jména.“

Marcel a Beekman se odešli podívat do štábu projektu. Polovina lidí byla tam, vykřikovala návrhy a hádala se. Chiang ukazoval místa na obrazovce, jedno po druhém, nejenom kontinenty, ale i oceány a vnitrozemská moře, pohoří, řeky, ostrovy a mysy.

Trojúhelníkový světadíl, nad nímž právě přelétli, se stal Transitorii. Ostatní již jména měly: Konec času, Gloriamundi a Severní a Jižní Tempus.

Velký severní oceán nazvali Corragio. Další dostaly jména Nirvána, Majestátní a Tajemný. Masa vody, která oddělovala Transitorii od obou Tempů (propojených úzkou pevninskou šíjí) se stala Mlžným mořem.

Pokračovali mysem Rozluky, zátokou Dobrých zpráv, která zabíhala hluboko do severozápadní Transitorie. Následovaly Vyhlídková skála, Černé pobřeží a Hory žalu.

Postupně zaplnili celou mapu, ztratili zájem a rozešli se. Ale ještě než se tak stalo, si Marcel všiml, že se nálada změnila. Bylo těžké přesně stanovit, co se stalo, dokonce i získat jistotu, že si to jenom nepředstavuje. Ale vědci zvažněli, smáli se zdrženlivěji a zdálo se, že je to víc táhne zůstávat pospolu.

Marcel se ve společnosti vědců z Akademie obvykle necítil moc dobře. Měli sklon uvážnout ve svých odbornostech a občas se chovali, jako by člověk, jehož nezajímá řekněme

tempo, kterým běží čas v silném gravitačním poli, prostě nebyl někdo, koho stojí za to znát. Nedělali to úmyslně a celkem vzato se snažili být společenští. Ale málo jich dokázalo skrýt své emoce. Dokonce i ženy obecně působily dojmem, jako by jejich rozhled byl omezený.

V důsledku toho večer většinou brzy odcházel do své kabiny a probíral se lodní knihovnou. Ale dnešek byl strhující, první celý den na místě. Vědci slavili a on si z toho nechtěl nechat nic ujít. Proto zůstal, dokud poslední nenaskládali talíře a sklenice do sběrače a neodešli. Potom si sedl nad Chiangovu mapu.

Nebylo těžké představit si Maleivu III jako planetu obývanou lidmi. Na špičce Gloriamundi vznikl Stinný Přístav. Do Tempů se zavrtával Nerozhodný kanál.

Ani pak nebyl ospalý. Po chvíli se vrátil na můstek. Všechno řídila lodní UI a jeho unavilo dívat se dolů na nekonečné ledovce a oceány, a tak si přinesl politický thriller, do kterého se pustil předchozí večer. Slyšel, jak po chodbách přecházejí lidé. Vzhledem k hodině to bylo neobvyklé, ale připsal to celkové vzrušenosti dne.

Byl v polovině knihy, když zabzučel jeho komunikátor. „Marceli?“ Byl to Beekmaův hlas.

„Ano, Gunthere?“

„Jsem zpátky ve štábu projektu. Jestli máš chvílku, máme na obrazovce něco, co by tě mohlo zajímat.“

Před několika monitory se tísnil asi tucet lidí. Všechny ukazovaly stejný obraz: les zapadaný hlubokým sněhem a mezi stromy něco, co vypadalo jako zdi. Dalo se to těžko rozeznat.

„Jsem na maximálním zvětšení,“ upozornil Beekman.

Marcel se na obrazovku zašklebil, jako by to mělo obraz vyčistit. „Co to je?“ zeptal se.

„Nevíme jistě. Ale vypadá to jako –“

„– stavba.“ Mira Ameliová přistoupila blíž. „Někdo tam dole je.“

„Může to být jen filtrované světlo. Optický klam.“

Všichni upřeli zrak na monitor.

„Já myslím, že je to umělého původu,“ mínil Beekman.

*Mimozemská archeologie zní jako něco fascinujícího, poně-
vadž ti, kteří ji provozují, vykopávají tranzistorová rádia po-
užívaná bytostmi, jež tu s námi nejsou už čtvrt milionu let.
Proto má kolem sebe auru tajemství a romantiky. Ale jestli se
nám někdy podaří předstihnout rádiové vlny, abychom mohli
do jejich vysílání proniknout, nepochybně zjistíme, že byli,
stejně jako my, populací tupců. Ta smutná pravděpodobnost
to kouzlo poněkud podrývá.*

Gregory MacAllister,
Úvahy bosého žurnalisty

Priscilla Hutchinsová se z bezpečí svého e-pouzdra rozhlédla po interiéru zrekonstruovaného chrámu a zatajila dech. Pa-prsky pozdně odpoledního slunce šikmo procházely barevnými okny v příčné lodi, na horní galerii a v centrální věži. Místo, kde by člověk mohl obvykle hledat oltář, zaujímal kamenný stupínek.

Kamennou střechu podpíralo osm mohutných sloupů. Lavice, které byly až příliš vysoké, než aby se na ně Hutch mohla pohodlně posadit, byly strategicky rozmístěny po hlavní lodi, aby to věřícím vyhovovalo. Byly dřevěné a neměly opěradla. Konstrukce byla pro tvory, kteří neměli zadek v lidském smyslu. Věřící je používali tak, že na nich balancovali svými hrudními články a drželi se jich upravenými kusadly.

Hutch se zadívala na vyobrazení nad oltářem. Mělo šest přívěsků a nedefinovatelně hmyzí rysy. Ale oči se velice podobaly očím olihně. Z horních končetin se rozbíhaly kameně paprsky zpodobňující paprsky světla.

Odborníci se domnívali, že by se mohlo jednat o vyobrazení Všemocné, stvořitelky světa, Bohyně.

Postava měla být ženského pohlaví, ale Hutch nechápala, jak tým k tomuto závěru dospěl. Vyznačovala se rypákem, velkými zuby a tykadly, jejichž přesná funkce nebyla badatelům dosud známá. Každá ze čtyř horních končetin měla šest zakřivených prstů. Spodní pár se vyvinul v něco na způsob nohou a byl uzavřený do sandálů.

Lebka byla holá až na čapku, jež pokrývala temeno a šikmo sbíhala ke dvěma ušním dírkám. Postava měla na sobě krátký kabát přepásaný šerpou a kalhoty, které připomínaly jezdecké. Prostřední končetiny byly scvrklé.

„Zakrnělé?“ ujišťovala se Hutch.

„Pravděpodobně ano.“ Mark Chernowski upil vychlazeného piva. Dlouze si je vychutnal a pak si poklepal ukazovákem na rty. „Kdyby vývoj pokračoval, určitě by o ně přišli.“

Navzdory zvláštním tvarům a nezvyklé anatomii si Všemocná udržovala obvyklou okázalost, která se dala u obyvatel nebes najít vždy. Každý ze čtyř inteligentních druhů, s nimiž se setkali, jakož i jejich vlastní, zpodobňoval svá rozmanitá božstva ke svému obrazu a také k několika jiným. Na Pinnaclu, kde zůstával fyzický vzhled obyvatel dlouho neznámý, bylo těžké zjistit, které zpodobnění je zároveň dominantní druh. Ale všem se nutně podařilo zachytit důstojnost božské moci.

Hutch si nemohla nepovšimnout, že temnější vlastnosti a nálady se nějakým způsobem daří pomocí kamene přeložit z jedné kultury do druhé. Dokonce i tehdy, když byla podoba naprosto cizí.

Přešli blíž k oltáři. Bylo tam několik dalších vytesaných postav, z nichž některé patřily zvířatům. Hutch však poznala, že se jedná o mytické tvory, jací by se na planetě pozemského typu nemohli nikdy vyvinout. Někteří měli křídla, jež

evidentně nepostačovala k tomu, aby svého majitele unesla. Jiní měli hlavu, která se nehodila k trupu. Ale všichni byli vyvedeni způsobem, který naznačoval náboženský význam. Jeden v hrubých rysech připomínal želvu a Chernowski jí vysvětlil, že symbolizuje posvátnou moudrost. Hadovitá postava byla považována za ztělesnění božské přítomnosti napříč celým světem.

„Odkud to víme?“ zeptala se. „Plainfield mi řekl, že stále neumíme přečíst žádné texty.“

Chernowski si dolil džbáněk, podíval se na ni, jestli si to nerozmyslela a nedá si trochu, a zdvořile se usmál, když odmítla. „Poměrně hodně jsme schopní odvodit z kontextu, do něhož jsou vyobrazení tradičně zasazována. I když otázky a pochybnosti jistě zůstávají. Představuje želva boha moudrosti? Nebo je to jen symbol božského atributu? Nebo, když na to přijde, je to jen umělecký výtvar ze staršího období, který v žádném jiném smyslu nikdo nebral vážně?“

„Chcete říct, že tohle místo mohlo být jen nějaké umělecké muzeum?“

Chernowski se zasmál. „Je to možné.“

Rekonstrukce byla vybudována několik kilometrů od místa, kde stála původní stavba, aby zříceniny zůstaly zachovány.

Některé výtvary byly úžasné. *Obzvláště okřídlené bytosti*, připadalo jí. Chernowski sledoval, kam se dívá. „Ano,“ přisvědčil. „Schopnost létat dodává jistý šmrnc, že?“ Vzhlédl ke tvorovi, který se hodně podobal orlu. Byl vytesán z černého kamene. Křídla měl rozepjatá a drápy roztažené. „Tenhle je zajímavý,“ prohlásil. „Pokud je nám známo, na této planetě orli nikdy nežili. Ani nic, co by se jim vzdáleně podobalo.“

Dlouhou chvíli si ho prohlížela.

„Často se objevuje na rameni Všemocné,“ pokračoval, „a je s ní těsně asociován. Do značné míry jako hrdlička a křesťanské božstvo.“

Začínalo být pozdě, a tak se vrátili do zadní části hlavní lodě. Hutch se naposledy rozhlédla. Bylo to poprvé od dokončení, co chrám viděla. „Nádhera,“ vydechla.

Terénní auto čekalo venku. Podívala se na ně a zvedla oči k chrámu, podmanivému svou strohostí a jednoduchostí. „Je to už několik set tisíc let, Marku,“ poznamenala. „Za tu dobu se pár věcí mohlo změnit. Třeba tady tenkrát orly měli. Jak to můžete vědět?“

Nasedli a rozjeli se zpátky k zoufale jednotvárnému ústředí expedice. Bylo to o málo víc než nakupení běžových panelů kousek na západ od původních zřícenin.

„Možné to je,“ připustil. „Ale máme poměrně dobré fosilní doklady. To ovšem nic neznamená. Je lepší souhlasit s Platónem, že existují jisté formy, které příroda preferuje, i když je třeba ve skutečnosti nevidíme.“ Vstal a protáhl se.

„Co se podle vás stalo s původními obyvateli?“ zeptala se. „Proč vyhynuli?“ Dominantní civilizace z Pinnaculu byla mrtvá už dávno. Skoro tři čtvrtě milionu let.

Chernowski zavrtěl hlavou. Byl vysoký, kostnatý, měl bílé vlasy a tmavé oči. Polovinu života strávil na této planetě a dohodl si, aby tady byl i pohřben, až přijde jeho čas. S oblibou říkal návštěvníkům, že když bude mít štěstí, bude první. „Nejspíš zestárli. Druhy *stárnou* stejně jako jednotlivci. Víme, že jejich populace se ke konci drasticky zmenšovala.“

„Odkud to víme?“

„Umíme určit stáří měst. V posledním období jich bylo méně.“

„Nestačím se divit,“ podotkla.

Chernowski se usmál a přijal zasloužený kompliment.

Hutch vyhlédla z okna na hromadu zřícených kamenů, vše, co se zachovalo z původního chrámu. „Kolik z toho byla extrapolace?“ zeptala se. „Z toho, co jsme právě viděli?“

Stroj dosedl na zem a oni vystoupili. „Víme toho poměrně hodně o tom, jak chrám vypadal. V detailech si úplně jistí nejsme, ale pohybuje se to blízko. Pokud jde o sochy, zachránili jsme tady i jinde dost zlomků a kusů, abychom mohli sáhnout ke kvalifikovaným odhadům. Myslím, že kdyby se původní obyvatelé vrátili, cítili by se v našem modelu vcelku jako doma.“

Archeologické práce na Pinnacelu probíhaly skoro už třicet let. V současné době byl po několika desítkách lokalit rozptýlen vědecký a podpůrný personál čítající dva tisíce osob.

Pinnacle byl samozřejmě stále živou planetou, ale pro exobiology byl jen minimálně zajímavý. Jeho rozliční tvorové byli zkatalogizováni a čistě elektrické formy života zanalyzovány. Jediná práce, která teď zbývala, byl sběr dat. Žádná další překvapení a průlomové objevy se nedaly čekat.

Hlavní druh však fascinoval nadále. Stavitelé chrámů se rozšířili na všech pět kontinentů; rozvaliny jejich měst se podařilo najít všude s výjimkou míst, která byla nejbliž k polárním čepicím. Ale odešli do zapomnění. Byli zdaleka nejstarší civilizací, o níž lidé věděli. A přes Chernowskiho chvástání nebyl ani jeden příslušník jejich druhu znám jménem. *Dokonce ani jejich nejvyšší božstvo, pomyslela si.*

Hutch mu poděkovala za prohlídku a vrátila se k vozidlu. Chvilí zůstala stát, jednou nohou uvnitř a jednou nohou venku, dívala se na kruh starodávných kamenů a přemýšlela o tom, jak velká část chrámu, který právě viděla, je výsledkem fantazie Chernowskiho designérů.

E-pouzdro se jí přizpůsobovalo jako korzet, jen na tváři ne, kde vytvořilo tvrdý ovál, který jí umožňoval pohodlně dýchat a mluvit. Poskytovalo ochranu před extrémními teplotami a radiací a také působilo proti atmosférickému tlaku uvnitř těla, aby mohlo fungovat ve vzduchoprázdnu. Pocit to byl podobný jako při nošení kombinézy z volné měkké látky. Energie se brala z částic slabé síly, a pouzdro tudíž mohlo fungovat neomezeně dlouho.

Když na tomto místě stál chrám, podnebí bylo mnohem příznivější a okolní krajina poskytovala obživu prosperující zemědělské společnosti. Později byly město a chrám vyplněny a vypáleny, ale místo povstalo znovu, několikrát se vzpamatovalo z útoků, a nakonec se podle odborníků stalo sídlem říše.

A pak natrvalo upadlo do prachu.

Její komunikátor se rozvibroval. „Hutch? Jsme připravení.“ To byla Toni Hammerová, jeden z jejích pasažérů. Toni momentálně řídila nakládací tým.

Několik Chernowskiho lidí zvedalo z jámy kámen pokrytý znaky. „Už jedu,“ zareagovala.

O několik hodin později dosedla vedle přistávacího modulu. Na zemi stálo další vozidlo, z něhož se vykládaly bedny. Byly v nich artefakty, téměř výlučně kusy chrámu, uložené v ochranné pění. „Vezeme zpátky nějakou keramiku,“ vysvětlila Toni. „A sochu.“

„Sochu? Koho?“

Zasmála se. „Nikdo nemá ponětí. Ale je v dobrém stavu.“

Nakladači byli dva. Jeden si prohlížel přepravní štítky. „Poháry,“ přečetl. „Věřili byste tomu? Po takové době?“

„John je nový,“ řekla Toni. „Je to pálená hlína,“ objasnila mu. „Když se to udělá dobře, vydrží to věčně.“ Měla olivovou pleť, byla pružná, bezstarostná. Hutch ji přivezla před čtyřmi roky od Solu, i s manželem. Říkalo se, že byla možná bezstarostná až *moc*. On to vzdal a chtěl se vrátit, ale Toni jasně řekla, že má v úmyslu zůstat na neurčito. Byla odborník na silové toky a měla příležitost ukázat, co v ní je. Čas strávený na Pinnaclu, kde mohla navrhovat a realizovat vlastní systémy bez nežádoucího dozoru, pro ni byl neocenitelný.

Bylo zřejmé, že Toni považuje manžela za něco, co může postrádat.

Bedny byly těžké a bylo důležité náklad dobře vyvážit. Hutch jim ukázala, kde chce všechno mít, a pak si vylezla do kabiny. Její další tři pasažéři již seděli na místech.

Jeden z nich byl Tom Scolari, specialista na automatické zpracování dat, kterého znala již léta. Scolari ji seznámil s Embry Desjardainovou, fyzičkou, jíž končil turnus, a Randym Nightingalem, se kterým se letmo znala. Nightingale byl překvapení, přibyl do seznamu cestujících na poslední chvíli. Vysvětlila jim, že let domů potrvá třicet jedna dní. Samozřejmě to nebylo nic, co by již nevěděli.

Sedla si, stiskla tlačítko komunikátoru a informovala důstojníka řízení provozu, že je připravená k odletu.

Na lince se praskavě ozval jeho hlas. „Máš volno,“ ohlásil. „Rádi jsme tě tady viděli, Hutch. Vrátiš se v dohledné době?“

„Další dva lety mám na Nok.“ Nok byla jediná planeta, na níž našli fungující civilizaci. Její obyvatelé právě začali používat elektřinu. Soustavně však vedli velké války. Byli svárliví, náchylní k útlaku a netolerantní k originálním myšlenkám. Mysleli si, že jsou ve vesmíru sami (pokud o tom vůbec přemýšleli), a dokonce i jejich vědecká obec odmítala uvěřit možnosti, že by jiné planety mohly být obydlené. Byla to zvláštní věc, protože lidé mezi nimi chodili v oděvech zakřivujících světlo, díky nimž byli neviditelní.

Hutch uvažovala, proč by civilizace na Pinnacelu, mrtvá stovky tisíc let, měla být o tolik zajímavější než Nokové.

Toni naposledy obhlédla artefakty, aby se přesvědčila, že jsou dobře uložené. Pak se rozloučila s dvojicí nakládacích dělníků a posadila se.

Hutch nastartovala injektor, a než systém nakumuloval energii, odříkala jim bezpečnostní pokyny. Injektorová technologie jí umožňovala měnit tíhu čluhu v relativně slabém (např. planetárním) gravitačním poli z její skutečné hodnoty až po přibližně dvě procenta. Instruovala své pasažéry, aby až do dalších pokynů zůstali na svém místě, nesnažili se uvolnit bezpečnostní postroj, dokud se postroj neuvolní sám, nesnažili se dělat prudké pohyby, až se rozsvítí červená kontrolka, a tak dál.

„V pořádku,“ řekla. „Jdeme na to.“

Popruhy jim dosedly na ramena a znehybnily je. Natočila hnací trysky dolů a zažehla je. Plavidlo začalo stoupat. Lehce popustila páku zpět a přistávací modul se pomalu vznesl do vzduchu.

Předala řízení UI, oznámila pasažérům, že mohou vypnout svá e-pouzdra, pokud chtějí, a sama to své vypnula.

Místo vykopávek zatím nerozeznatelně splýnulo s hnědými písky, které je obklopovaly.

Harold Wildside skýtal vynikající ubytování. Hutch zažila za více než dvacet let, co pilotovala nadsvětelníky Akademie,

několik velkých změn, přičemž tou nejvýznamnější byl rozvoj v oblasti umělé gravitace. Ale byla také pravda, že lidem z Akademie se teď cestovalo dobře. Nebyl to přímo luxus, ale současné ubytování zaznamenalo od začátků, kdy bylo všechno jako z výprodeje, velký pokrok.

O mimořádnou finanční injekci do kosmických věd se zasloužil především objev oblaků Omega, těch zvláštních smrtících objektů, které s periodou osmi tisíc let vycházely z centra galaxie a které jako by byly naprogramované, aby útočily na technické civilizace. Ve skutečnosti samozřejmě útočily na rovné linie a pravé úhly na stavbách, které byly dost velké, aby přitáhly jejich pozornost. To znamenalo na útvary, které se neobjevovaly v přírodě. Od jejich objevu před dvěma desetiletími se architektonické styly dramaticky změnily. Základním prvkem teď byla všude křivka. Mosty, budovy, kosmodromy, všechno, čeho se dotkl architekt, se navrhovalo se zakřivením a obloukem. Až oblaky Omega dorazí do blízkosti Země – očekávaly se zhruba za tisíc let – najdou velice málo toho, co by je mohlo aktivovat.

Tyto entity vyvolaly dlouho debatu: jsou to přirozené objekty, snad nějaká vývojová forma, kterou galaxie používá k tomu, aby se chránila před inteligentním životem? Nebo se jedná o výtvar nějaké ďábelské inteligence disponující neuvěřitelnými technickými možnostmi? Nikdo nevěděl, ale představa, že by vesmíru mohlo jít o to, aby lidstvo zničil, vedla u různých významných náboženství k jistému přehodnocování.

Chrám v poušti byl zaoblený, jeho architektura postrádala pravé úhly. Hutch uvažovala, jestli to znamená, že ten problém je prastarý.

Člun zaparkoval ve svém hangáru na palubě *Wildsidea*. Hutch počkala, až panel zezelená. Když se tak stalo, otevřela přechodovou komoru. „Jsem ráda, že vás tu s sebou mám,“ prohodila. „Kabiny jsou na horní palubě. Najděte si své jméno. Kuchyň je vzadu. Jestli se budete chtít převléknout, osprchovat nebo něco jiného, než odletíme, máte čas. Neodstarujeme dřív než za hodinu.“

Embry Desjardainová měla dlouhé tmavé vlasy a ostré lící kosti. V očích měla cosi zvláštního; když se jí do nich člověk podíval, snadno uvěřil, že je chirurg. Odsloužila si na Pinnaclu tři roky, což bylo o rok víc než standardní turnus zdravotnického personálu. „Bavilo mě to,“ vysvětlila Hutch. „Nejsou tady žádní hypochondři.“

Tom Scolari byl středně vysoký, zrzavý, hodně se smál a říkal Hutch, že jede domů proto, že otec onemocněl, matka už je invalidní a prostě potřebují, aby s nimi v domě někdo byl. „Taky dobře,“ pokračoval s vážnou tváří, „na Pinnaclu je nedostatek žen.“

Schválně si přišel potřást rukou s Nightingalem se slovy: „Nejste vy ten Nightingale, který byl před několika lety na Deepsix?“

Nightingale přiznal, že ano, poznamenal, že se těší domů, a otevřel knihu.

Zatímco čekali, až oběžná dráha *Wildsidea* sladí loď s odletovým vektorem, Hutch provedla předstartovní kontrolu, promluvila si se starým kamarádem na Skyhawk, orbitální stanici Pinnaclu, a probrala se novinkami.

Některé položky byly zajímavé: transgalaktická loď *Večernice* cestovala s patnácti sty turisty k Maleivě kvůli sledování velké kolize. Událost měla být také živě přenášena společností Universal News Network, ale vysílání i tak dorazí na Zemi s několikadenním zpožděním. Separatisté ve Wyomingu rozpoutali další divokou přestřelku a v Jeruzalému prokulo nové kolo násilností.

Večernice byla největší z plánované série výletních plavidel. Před několika lety dovezla menší loď pasažéry k černé díře u Golem Pointu. Nečekal se velký zájem. Jak se říkalo žertem, u černé díry toho moc k vidění není. Ale cestovní kancelář zaplavily předobjednávky. Z divů hlubokého kosmu se najednou stal velký byznys a zrodilo se nové průmyslové odvětví.

Příběh Maleivy jí připomněl spojení Randyho Nightingalea s touto soustavou. Nešťastná mise před devatenácti lety

ho stála budoucnost a pověst. Teď se to místo znovu dostalo do zpráv a ona uvažovala, jestli to má nějakou souvislost s jeho náhlým rozhodnutím odjet domů.

Bill pořádál o svolení k nastartování motorů. „*Je čas,*“ dodal. Palubní UI všech nadsvětelníků Akademie byly pojmenovány po Williamu R. Dolbrym, nikoli konstruktérovi, ale prvním kapitánovi, kterého palubní systém přivezl domů. U Dolbryho došlo k zástavě srdce, když převážel manažerskou jachtu a čtyři vyděšené pasažéry z cesty, na kterou se sebejistě vydali, do vzdálenosti osmdesáti světelných let.

Billova podoba (která nepatřila Dolbrymu) ukazovala muže, který jako by přišel z konkurzu na prezidenta nebo ředitele. Měl zakulacenou tvář, oči spíše vážné, pečlivě upravené šedivé vousy. Jeho vývojáři si dali záležet, aby mu nedovolili vytvořit si příliš výraznou osobnost, protože nechtěli, aby mu kapitáni automaticky přenechávali rozhodování za sebe. Iluze mohly být zničující a umělým inteligencím stále chyběla lidská schopnost rozhodování v reálných situacích.

„Pokračuj, Bille,“ vybídla UI.

Wildside vezl značný náklad keramiky a hliněných destiček. Modul se protočil celkem jedenáctkrát, a jestli snad loď měla pasažérů trochu málo, náklad to více než vynahrazoval.

Hutch věděla, že repliky pohárů a číší se později objeví v akademickém obchodě se suvenýry. Velice ráda by měla originál. Jenže ty věci stály, jako by byly z titanu. A ještě o něco víc.

Škoda.

„Takže vážení,“ promluvila do palubního rozhlasu, „zачneme zrychlovat za tři minuty. Prosím, někde se připoutejte. A ohlaste se, až to uděláte.“

Zpáteční cesta na Zemi měla být dlouhá, ale Hutch na to byla zvyklá. Zjistila, že většina jejích pasažérů nakonec přijde na to, že mají spoustu společných zájmů. K dispozici byla nekonečná zásoba zábavy a z plavby se vždy nakonec stala dovolená. Zнала případy, kdy lidé, kteří takto spolu letěli, později pořádali každoroční setkání. Vzpomínala si na lety, při kterých se pasažéři zamilovali, rozpadla se manželství,